

гледнѣ на него и рече: Богъ, сынокъ, да та смилява! Подирѣ туй отиде въ друга стая, защото му са смути сърцето, и очитѣ му плувнѣххъ отъ сълзы. (Быт. ^{мг.} 23—29).

§- 60. *Іосифъ гошава братъята си и ги отпуща.*

Іосифъ като си омы лицето, дойде пакъ, и заповѣда да донесѣтъ ѣстѣя. Тогазъ отдѣли сѣкуму по равны части, а на Веніамина даде петъ пѣти повече. Като ѣдохъ, пихъ и са веселиха, Іосифъ заповѣда на домоуправительтъ си да имъ напълни платнищѣтъ съ жито и на устата на платнищѣтъ да тури и сребро на сѣкиго, а въ платникътъ на Веніамина да скрие и сребърната му чаша. А домоуправительтъ направи сичко, което му са заповѣда. (Быт. ^{мг} 30—^{мд.} 1—2).

§. 61. *Іосифъ проважда потеря подирѣ имъ.*

На другийтъ день тѣ трѣгнѣххъ рано. Но прѣди да заминѣтъ далечъ отъ градътъ, Іосифъ повиква домоуправительтъ и си му дума: „Погни тѣзи хора и като ги стигнешъ, кажи имъ: „Защо върнѣхте зло за добро? Вы открадѣхте чашата, съ която господарьтъ ми пие! тѣзи ви работа е лоша.“ — Домоуправительтъ по заповѣдта на Іосифа затече са подирѣ имъ и ги укори за кражбата. (Быт. ^{мд.} 3—4).

§. 62. *Чашата са намѣрва въ Веніаминовѣтъ платникъ.*

А братъята Іосифовы отговорихъ на домоуправительтъ: „Туй пристѣпленіе е съвсѣмъ чуждо за насъ, защото, като върнѣхмы и сребро то което са прѣди